

*Wij zijn dankbaar voor de liefde
die zij ons in haar korte leven gaf en wij
gunnen haar de rust waar ze zo naar heeft verlangd.*

Ter herinnering aan
Marie-José Abbink

Geboren 19 juli 1965

Overleden 13 juli 1990

Jij was lief, jij was goed. Jij was te goed voor deze harde wereld. De noodzaak daarin iets te presteren, drukte als een loden last op je. Angst dat niet te kunnen, werd ondraaglijk. En misschien juist zo ondraaglijk omdat je zo sportief was, zo opgeruimd en vrolijk van aard.

Je had je dagboek waar je alles aan kon toevertrouwen. Meerdere keren schreef je daar: "Ik heb lieve ouders, een lieve broer, zoveel lieve vriendinnen en vrienden."

Als je hen niet had gehad, had je het niet zo lang volgehouden. Ze hebben zeer veel voor je betekend en jij hebt hun ook veel gegeven.

Maar ondanks die jou omringende liefde kreeg de angst om te falen je zo in jouw macht, dat je door je tranen heen de toekomst niet meer zag.

Verlamd door angst zag je maar één weg om te komen tot rust.... rust... rust.

Je mooie gelaat straalt nog in de dood die rust uit. Dit is en dit blijft ons tot grote troost. Je droomde soms van een tweede leven, zo schreef je in je dagboek. Je hebt nu dat tweede leven gevonden; dat zagen we op je lieve gezicht.

Alles had je al klaargemaakt voor de vierdaagse.

Tijdens deze vierdaagse wandel je nu naar de hemel.

Jou gaat het net als de psalmist:

"Mijn Herder is de Heer,

Het zal mij nooit aan iets ontbreken.

Hij brengt mij in een oase van groen.

Daar strek ik mij uit aan de rand van het water,

Daar is het goed rusten.

Ik kom weer tot leven.

Dan trekken wij verder, vertrouwde wegen, Hij voor mij uit,

Want God is zijn naam.

Al moet ik het duister in van de dood, ik ben niet angstig.

U bent toch bij mij, onder Uw hoede durf ik het aan."